

Хенриха 4 го, да ся намѣсва между народа си и да нагледва жилището на сиромаша и колибѣтъ на селянина. Веднѣжъ когато былъ на ловъ въ Берриерскыѣ лѣсове, срѣщнахъ на уединено мѣсто едно момче, което като не го познавало паднахъ на нозѣтъ му и думало : « За име Божіе, дай ми милостыня, и да нѣмашъ сумнѣніе че тя ще иде не на добро мѣсто.

— И не можешъ ли по-добрь да работишь, рекъ царьтъ, дѣто ще ходишь да просишь милостыня ?

— Имашъ право, господине, но принуденъ съмъ да сѣдѣхъ въ кѣщи, защото баща ми е на умираніе, а майка ми и петъ-тъ ми братія сѣ болны на дрехы.

— Право ли ми казувашъ ?

— Ей, господине, цѣлъ истинъ.

Лудовикъ му даде нѣщо милостыня, но като примысли че тя не ще му послужи за много ако е истина това що казва, попыта го пакъ ;

— Ами далечъ ли е жилището Ви ?